

אתר תנועת אריאל – מאגר הפעולות והצ'ופרים

יום כיפור יש פעם אחת בשנה.

חורבן בית המקדש, לעומת זאת, הביא עלינו ארבעה צומות שונים!

לאדם שנולד בדור הזה, שחי לו בטוב ובנעימים במדינת ישראל החופשית, באמת קשה להבין את זה.

זה מרגיש לו מוגזם לגמרי!

"ביג דיל. עושים כזה עניין מבניין שנשרף לפני אלפיים שנה?!"

אוקיי, אז לא יהיו קורבנות ולא יעלו לרגל. אף אחד לא ימות מזה...

בסך הכול החיים שלנו, אפילו בקטע הרוחני, באמת סבבה."

וזאת אולי הבעיה הכי גדולה שלנו.

אין לנו באמת מושג מה איבדנו!

וכשאתה לא מבין מה חסר לך, ברור גם שאין לך דמעות לבכות עליו.

אז בואו ונבהיר פעם אחת ולתמיד.

לא מדובר כאן בבניין של אבנים שנשרף באש.

מדובר בעולם שלם שקיבל פתאום דום לב.

בעולם שהנשמה שלו הסתלקה והשאירה אחריה גופה קרה.

כי המקדש לא היה רק מבנה יפה שהרשים תיירים.

הוא היה הצינור שחיבר בין השמים לארץ.

הוא היה המקום בו נפגשו אלוקים ואדם, והדופק שפעם בו הזרים חיים, אור ושמחה לכל מה שקיים עלי אדמות.

עולם שהיה בו בית מקדש היה עולם אחרי לגמרי.

עולם שהאוויר בו היה שונה.

שהיחסים בין אדם לבוראו, בין אדם לחברו ובין אדם לעצמו, היו ברמה אחרת לגמרי.

זה עולם שהיו בו ניסים ונבואה ושפע וברכה ואהבה ותורה בסדר גודל שאנחנו בכלל לא מכירים.

וההפסד הכי גדול שלנו הוא שנולדנו לעולם שחסר את כל זה ואנחנו מבסוטים עד הגג מאיזו ארוחה דשנה או סרט טוב

ולא מבינים שלא התחלנו לגרד אפילו את עוצמות החיים והאנרגיות שיכולנו להשיג.

אנחנו דומים לחרש שלא מצליח להבין איך נשמעת סימפוניה מדהימה

או לעיוור מלידה שלא קולט את יופייה של שקיעה מרהיבה...

אבל אולי יש משהו שבכל זאת יעזור לנו.

משקפיים אחרות שיאפשרו לראות את הדברים מזווית אחרת.

שיקחו את כל מה שאנחנו כבר יודעים אבל פשוט יקראו לו בשם הנכון.

כי יותר מידי דברים אנחנו פוגשים וכמעט מתפוצצים. הלב שלנו בוכה והמוח מסרב לעכל, אלא שלא ידענו לומר שכולם הם בעצם תוצאות של אותו דום לב,

של אותה נשמה שאיננה ושל אותו בית אהבה שעלה באש.

כשמגרשים יהודים מהבתים שלהם בגוש קטיף, קורעים משפחות וקוברים חיים שלמים בגלל פוליטיקה מלוכלכת – זה חורבן הבית.

כשזוג מדהים נרצח בדם קר לעיני ארבעת ילדיהם, כשמגיעים מחבלים לשיבת מרכז הרב ורוצחים שמונה צדיקים שלא עשו כלום לאף אחד ורק היו עסוקים בללמוד תורה – זה חורבן הבית.

כששישה מיליון יהודים, זקנים, נשים וילדים קטנים נשרפים בכבשן בהסתר פנים הגדול ביותר שידענו – זה חורבן הבית.

כשאתה מגיע למחלקה האונקולוגית ורואה אנשים מתייסרים ונאנקים ונלחמים בציפורניים במלאך המוות,

כשאתה פוגש זוג מתוק שנשוי 13 שנה באהבה גדולה ורק מתחננים לזכות וללטף בידיים ילד משלהם,

כשאתה מנסה לבכות ולהתפלל על כל אלו אבל מגלה שהלב שלך אבן, ומלא בשטויות וסרטים ומחשבות קטנוניות,

ובא לך לבכות ולשטוף את הכול בדמעות חמות אבל לא יורדת לך אפילו דמעה אחת – גם זה חורבן הבית.

וכאן בדיוק מגיעים הצומות שמזכירים לנו לא להתייאש ולא לוותר.

הם באים להציל אותנו מלשקוע בחמימות המרופדת של ההווה ולוותר על העתיד שמחכה לנו שרק נתעורר.

הוא נועד לדאוג שלא נשכח שגורשנו מגן עדן ועד שלא נשוב אליו באמת אסור לנו להפסיק לרגע להתגעגע ולחתור במרץ.

הוא בא כדי לוודא שעד שאלוקים לא יחזור הביתה, לא נשכח שאנחנו רק באמצע הדרך ומשימת החיים שלנו עדיין לא הושלמה.

"ותחזינה עינינו בשוברך לציון ברחמים, ושם נעבדך ביראה כימי עולם וכשנים קדמוניות."

במהרה בימינו.

אמן. (יוני לביא)